

Can Llobet

Sant Cugat del Vallès

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Camí de Can Llobet, número 33
Emplaçament La Floresta

Coordenades:

Latitud: 41.450121058509
Longitud: 2.0689543132469
UTM Est (X): 422232
UTM Nord (Y): 4589145

Classificació

Número de fitxa 08205 - 508
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Modern Contemporani Popular
Segle XVI-XX
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Tipus de protecció: BPU
Observacions protecció: Revisió del Pla Especial de Protecció de Patrimoni Arquitectònic 2008. Fitxa B-104.
Pla Especial de Protecció del Medi Natural i del Paisatge del Parc Natural de la Serra de Collserola. 2020. Annex 6. Catàleg de masies i cases rurals i altres construccions en sòl no urbanitzable. Fitxa: SCU.040.
Pla Especial de Protecció del Medi Natural i del Paisatge del Parc Natural de la Serra de Collserola. 2020. Annex 9. Inventari del Patrimoni Cultural. Fitxa: SCU.051.
Data aprovació: dc., 30/04/2008 - 12:00
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial - productiu
Titularitat Privada

Titular: 000800700DF28G0001SP
Autoria de la fitxa Daniel Sancho París (Stoa, propostes culturals i turístiques SL)
Data de registre de la fitxa: dt., 05/12/2023 - 10:38
Autoria de la darrera revisió: Claudia Arruga. Comissió d'Història de la Floresta // Oficina de Patrimoni Cultural
Data de la darrera revisió: dj., 29/01/2026 - 14:01

Descripció

Masia de dimensions mitjanes que ha conservat força bé la tipologia tradicional. És de planta rectangular, i consta de planta baixa i pis, amb teulada a doble vessant.

El conjunt és frui de diverses fases d'ampliació. El cos original es troba al centre, i ha estat ampliat pels costats (a la dreta amb un cobert porxat i a l'esquerra amb un cos més baix) i també amb un cos posterior. La façana principal, orientada a llevant, en el cos central es distribueix en base a dos eixos d'obertures. El portal és de punt rodó adovellat, amb un escut a la dovella central fet amb pedra artificial. A cada costat té un finestral vertical. La situació del portal indica que el cos de l'esquerra va ser afegit a la masia posteriorment. Al primer pis hi ha dues finestres emmarcades amb llindes i brancals de pedra picada. El parament és de maçoneria, actualment arrebossat de color blanc. Una restauració recent va suposar perdre la textura original, encara que se n'han mantingut algunes parts visibles.

El cos afegit a la part posterior es caracteritza per una àmplia galeria de sis obertures de punt rodó a les golfes, repartides en dues parts.

A l'interior de la casa es conserva una escala antiga de pedra massissa.

Observacions:

Al voltant de la masia de Can Llobet es conserven camps d'oliveres.

Història

Aquesta masia ja està documentada al segle XVI i va ser una de les dues masies propietàries dels terrenys a partir dels quals es va desenvolupar el barri de la Floresta. També s'havia conegut amb les denominacions de Cal Tintorer, Caldes de la Muntanya i Casanovas. Amb el pas dels anys ha estat objecte de diverses ampliacions i restauracions. Als segles XVIII i XIX l'explotació es va orientar prioritàriament al conreu de la vinya, fins a l'arribada de la fil·loxera, a la dècada de 1880, quan l'activitat es va dirigir a la producció de llenya de pi.

L'actual barri de la Floresta té el seu origen com a colònia d'estiueig el gener de 1919, quan un grup de propietaris va decidir anomenar oficialment el lloc "Colònia la Floresta Pearson" i crear l'Associació de Propietaris la Floresta Pearson.

Prèviament, a finals del segle XIX, les dues masies originàries de la zona, Can Busquets i Can Llobet, van veure com els seus conreus de vinya van ser afectats per la plaga de la fil·loxera. Aquests terrenys no es van tornar a replantar i es van posar a la venda per destinar-los a la urbanització, ja que la zona coincidia amb el recorregut del futur ferrocarril elèctric que havia començat a construir-se a partir de 1912 per connectar Barcelona amb el Vallès.

Els primers anys de l'antiga colònia van estar destinats principalment a aconseguir millorar la comunicació amb Barcelona, fet que va succeir el 9 d'agost de 1925 quan es va obrir al públic el Baixador de la Floresta Pearson. L'arribada d'inversors s'evidencia en la figura de Cayetano Tarruell i Forgues, promotor de molts habitatges, dos blocs de pisos i un centre d'oci, el Gran Casino Tarruell, inaugurat el 21 de maig de 1933.

Durant les dècades del 40 i 50 la Floresta va ampliar l'oferta d'esbarjo d'estiueig amb la inauguració de la piscina i la "bolera" i, a més a més, es van aconseguir alguns serveis bàsics com l'aigua corrent, més enllumenat públic, l'ampliació de l'estació dels ferrocarrils, etc. Per altra banda, el 1951 es va posar la primera pedra de l'església de Nostra Senyora de Montserrat, que es va beneir deu anys més tard, que juntament amb la Capella de Sant Pere inaugurada l'any 1931 completen els espais de culte del barri.

De mica en mica, el creixement de la població permanent provinent de la immigració d'altres regions va anar canviant el perfil social de la Floresta. La colònia d'estiueig va deixant pas al barri. En conseqüència, la dècada dels 60 veu la creació de moltes entitats associades a l'esport, l'escoltisme i l'esbarjo en general. En paral·lel, l'any 1967 es va inaugurar la carretera de Vallvidrera, llargament reclamada, que millorà la connexió en vehicle rodat, i l'any 1969, la primera escola pública.

Els anys 70, la Floresta es va transformar en un referent per a molta gent jove que trobà la possibilitat d'experimentar els canvis d'hàbits socials i culturals que defineixen aquesta època. La conversió del Casino Tarruell en casal autogestionat, escenari de concerts multitudinaris de música i diferents expressions artístiques, és el símbol d'aquells anys. (Text de Claudia Arruga - Comissió d'Història de la Floresta).

Bibliografia

Ajuntament de Sant Cugat del Vallès. Catàleg de Sant Cugat. Revisió del Pla Especial de Protecció del Patrimoni Arquitectònic. 2008.

Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya.

Pla Especial de Protecció del Medi Natural i del Paisatge del Parc Natural de la Serra de Collserola. 2020.

